

NORGES HØYESTERETT

Den 22. august 2006 avsa Høyesterett kjennelse i

HR-2006-01465-A, (sak nr. 2006/653), straffesak, anke,

Den offentlige påtalemyndighet (statsadvokat Erik Førde)

mot

A

B

(advokat Tor Kjærvik)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Stabel**: Saken gjelder spørsmål om slag og spark under et slagsmål skal bedømmes etter straffeloven § 228 som legemsfornærmelse eller § 229 om legemsbeskadigelse.
- (2) Oslo tingrett avsa 12. mai 2005 dom med slik domsslutning:
 - ”1. A, født 0.0.1958 dømmes for overtredelse av straffeloven § 229, første straffalternativ, til fengsel i 75 – søttifem – dager. Ved fullbyrdelsen skal ha fradrag for 3 – tre – dager utholdt i varetekt.
 2. B, er født 0.0.1954 dømmes for overtredelse av straffeloven § 229, første straffalternativ, til fengsel i 45 – førtifem – dager. Fullbyrdelsen av straffen utstår i en prøveperiode på 2 – to – år, jfr straffeloven §§ 52-54. Hun dømmes også til å betale bot til statskassen, stor 1 000 – ettusen – kroner, subsidiært 4 – fire – dagers fengsel.”
- (3) De domfelte anket til lagmannsretten over bevisbedømmelsen og lovanvendelsen under skyldspørsmålet. Borgarting lagmannsrett, som bare henviste ankene over lovanvendelsen, avsa 17. mars 2006 dom med slik domsslutning:

”I tingrettens dom gjøres den endring, for begge de tiltalte, at forholdet henføres under straffeloven § 228 første ledd.”

- (4) Lagmannsrettens dom var avsagt uten at det ble gitt forklaring fra de siktede, og uten at det ble avhørt vitner, jf. straffeprosessloven § 330. Dommen var avsagt under dissens, idet en lagdommer var enig i tingrettens lovanvendelse.
- (5) Påtalemyndigheten har anket til Høyesterett, og gjort gjeldende at forholdet, selv om det er et grensetilfelle, bør subsumeres som legemsbeskadigelse etter straffeloven § 229.
- (6) *Jeg er kommet til at anken ikke kan føre frem.*
- (7) De handlingene saken gjelder, fant sted om kvelden søndag 22. august 2004 utenfor puben X i ---gate i Oslo. A og B var begge beruset, og det oppsto håndgemeng inne i puben etter en krangel, der fornærmede, C, hadde uttalt seg kritisk om en parodi A hadde fremført. Etter at han hadde forlatt stedet, ble C påført flere slag med knyttet neve, også etter at han var falt i bakken, og ble også sparket flere ganger. Det var A som slo og sparket, mens B ble dømt for medvirkning.
- (8) C ble påført åtte blåmerker, seks i hodet og to i brystet. Av blåmerkene i hodet var ett over nesen, med en viss hevelse, og ett ved venstre øye. Han ble videre påført smerter i venstre kjeveledd. Han ble sykemeldt i noe under to uker, først syv dager av Legevakten og deretter i ytterligere fem dager, etter at han hadde oppsøkt sin fastlege og klaget over nakkesmerter. Det ble ikke påvist bruddskader, og han ble ikke påført noen varige men som følge av handlingene.
- (9) Lagmannsretten – flertallet – har karakterisert merkene, også dem i ansiktet, som å være av relativt ordinær karakter.
- (10) Om et forhold skal rubriseres som legemsfornærmelse eller legemsbeskadigelse, beror på en skjønnsmessig helhetsvurdering, der skadens art, varighet og omfang tas i betraktning. Det er et utgangspunkt at rene lesjoner eller blåmerker som leges av seg selv, ikke er tilstrekkelig til at det blir en legemsbeskadigelse. Ifølge Andenæs og Bratholm: Spesiell strafferett side 61, kan likevel summen av slike småskader, som hver for seg ikke er tilstrekkelige, føre til et annet resultat. Aktor for Høyesterett har imidlertid erkjent at bløddelsskadene i vår sak, selv om man ser dem samlet, ikke er så omfattende at dette i seg selv kan være avgjørende for subsumsjonen. Det som i tilfelle måtte gjøre utslaget, er den lange sykemeldingsperioden.
- (11) Jeg er, som lagmannsrettens flertall, kommet til at dette ikke kan være avgjørende i saken. Jeg er enig med flertallet i at en sykemelding i seg selv ikke sier så mye og derfor ikke uten videre kan tillegges avgjørende vekt ved avgrensningen av begrepet legemsskade i straffeloven § 229 første straffalternativ. Jeg nevner i denne forbindelsen at sykemeldingsperioden var fire dager i sakene inntatt i Rt. 1965 side 1104 og 1970 side 20, som også var grensetilfeller, men etter min mening kanskje litt alvorligere enn i vår sak, og der Høyesterett ikke fant å kunne betegne forhørsrettens subsumsjon under § 229 første straffalternativ som ”i strid med loven”.
- (12) Selv om jeg er enig med aktor i at vi står overfor et grensetilfelle, er jeg derfor kommet til at lagmannsretten ikke har begått noen lovanvendelsesfeil når den har henført forholdet under § 228.
- (13) Anken må derfor forkastes.

- (14) Jeg stemmer for denne

K J E N N E L S E :

Anken forkastes.

- (15) Kst. dommer **Sverdrup:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (16) Dommer **Tønder:** Likeså.
- (17) Dommer **Coward:** Likeså.
- (18) Dommer **Lund:** Likeså.
- (19) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

Anken forkastes.